

Preek over Psalm 134 (bevestiging ambtsdragers): Bidt voor de dienst van de verzoening.

Voorzang: Psalm 122

Votum en Groet

Zingen: Gezang 32, 1. 2 en 5

Gebed

Kinderpraatje

Zingen: Kinderlied 63 (Laat het maar zingen in je hart...)

Gebed bij de opening van het Woord

Schriftlezing: Psalm 134 en 2 Corinthe 5,11-27

Zingen: Opwekking 66 (Komt, prijst de Heer...)

Verkondiging van Psalm 134

Zingen: Gezang 459

Bevestiging van de verkozen ambtsdragers

Zingen: Psalm 134

Afscheid van de aftredende ambtsdragers

Zingen: Gezang 457

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregel

Zingen: Gezang 222 (Zingende Gezegend – mel. Gezang 239)

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Psalm 134 is de laatste van een bundeltje van vijftien pelgrimsliederen.

Deze psalmen werden gezongen tijdens de bedevaart naar Jeruzalem.

Dan trokken uit alle delen van het land mensen op naar de tempel.

Daar kwamen ze samen om één van de grote feesten te vieren.

Daarbij hoorden deze liederen van de opgang, zoals ze ook wel worden genoemd.

Want men ging op naar Jeruzalem.

Letterlijk – omdat Jeruzalem op de top van een heuvel ligt.

Maar vooral omdat daar in de tempel een ontmoeting met God plaats vindt.

Die opgang zie je ook in deze bundel van 15 liederen aangegeven.

Begin en einde beelden het spanningsveld uit waarin de pelgrim zich bevindt.

Aan de ene kant de dood die ons aan de randen van het leven bedreigt.

Aan de andere kant de levensbron, die ons naar het midden trekt.

Psalm 120, de eerste psalm van de bundel, slaat grimmige tonen aan.

Ach, dat ik moet wonen in Mesech, ver van huis bij de tenten van Kedar.

Mesech is een bergvolk dat ergens in het hoge noorden woont.

In de buurt van de Zwarte Zee.

En Kedar ligt in het zuiden, in Arabië.

Van beide volken ging voor Israël dreiging uit.

Mesech en Kedar symboliseren de nachtzijde van het leven.

Maar Psalm 134, de laatste van de bundel, roept het tegendeel op.

De pelgrim bevindt zich dan in het huis van de levende God.

Waar de HEER zijn zegen geeft: leven voor altijd.

Daar is de pelgrim.

Ja, nog wel.

Maar helaas, hij moet weer terug.

Naar Mesech of naar Kedar?

In elk geval weer terug in het leven van alledag.

Met het gevaar van sleur en routinematigheid – ook in de omgang met God.

In Ps. 134 zie ik de pelgrims op de laatste avond van de bedevaart.

Nog één keer samen in de tempel.

De volgende dag moeten ze weer terug naar huis.

De priesters hebben net het avondoffer gebracht.

In de tempel worden overal de lampen aangestoken.

Dan beginnen plotseling de gelovige pelgrims als één man te zingen.

Zij zingen de tempeldienaars toe die de hele feestweek in touw zijn geweest.

Zegen de HEER u allen

die de dienst van de HEER verricht

en in het huis van de HEER staat, nacht aan nacht.

M.a.w.: blijf ons bij God vertegenwoordigen – ook als wij vertrokken zijn.

Zegen de HEER.

Wist u dat – dat wij, mensen, God kunnen zegenen?
Dat God ons zegent – daarmee zijn we wel vertrouwd.
Maar dat u en ik God ook kunnen zegenen?
Wat moeten we ons daarbij voorstellen?

God zegenen is Hem vertellen dat je blij bent dat Hij er is.
En met alles wat Hij voor jou heeft gedaan.
Dat je Hem lief hebt met hart en ziel.
Zegen, mijn ziel, de grote Naam des HEREN.

De gelovige pelgrims roepen de tempeldienaars toe: *Zegen de HEER!*
Zo worden die ambtsdragers in de tempel aangevuurd tot trouwe dienst.
Broeders, wat heeft de HEER u een mooie dienst opgedragen.
U mag de dienst van de verzoening uitoefenen.
Laat het alsjeblieft geen sleur worden.
Doe het met heel uw hart, in dankbaarheid en met sterke trouw.
Zegent de HEER voor de prachtige roeping die u ontving.
Want wij hebben het zo nodig dat u Hem dient.
Als wij, straks weer thuis, maar weten dat u niet ophoudt voor ons te offeren.
Dat u niet ophoudt bij God voor ons te pleiten in gebed.

Hef uw handen op naar het heiligdom.
D.w.z. blijft u er van bewust dat u het niet kunt in eigen kracht.
U bent en blijft in uw dienst afhankelijk van de HEER zelf.
Smeek Hem dat uw dienst niet werktuigelijk, niet mechanisch wordt.
Maar dat u uw werk kunt doen met een lied op uw lippen en jubel in uw hart.

Zo leefden de gelovigen van het oude verbond met hun ambtsdragers mee.
Zo konden ze gerust en blij naar huis gaan.
Want ze weten: de dienst van de verzoening brengt blijft doorgaan.
Onze priesters blijven voor ons bidden.
Gods vriendelijk aangezicht blijft vrolijkheid en licht verspreiden.
Zo kan Israël de moeiten van het leven aan.
Als verzoend volk van de levende God.

Vandaag bestaat deze tempeldienst niet meer.
Het was een heenwijzing naar wat komen zou.
Heel die offerdienst sprak van het offer van Jezus Christus, de grote Hogepriester.
Zijn avondoffer op Goede Vrijdag maakte aan alle andere offers een einde.
Als onze Hogepriester ging Hij het hemelse heiligdom binnen.
Daar leeft Hij dag en nacht om voor ons bij God te pleiten.
Hij heeft het niet nodig dat we Hem aansporen om trouw te zijn in Gods dienst.
Hém hoeven we niet uitnodigen om de HEER te zegenen.

Maar er is wel iets anders.
Op aarde gaat zijn dienst van de verzoening ook door.
Ik denk aan wat Paulus schrijft in 2 Cor. 5:

Het oude is voorbij, het nieuwe is gekomen. Dit alles is het werk van God. Hij heeft ons door Christus met zich verzoend en ons de verkondiging daarover toevertrouwd.

Ik geef hier de voorkeur aan de vertaling van 1951.
Die spreekt hier over de bediening van de verzoening.
Die bediening van de verzoening heeft God ons toevertrouwd, zegt Paulus.

Wie zijn die *ons*?
Dat is Paulus zelf.
En iedereen die net als hij tot die bijzondere dienst geroepen is.
Ook de ambtsdragers van vandaag.
Ouderlingen, diakenen, predikanten.
Hun is het Woord van de verzoening toevertrouwd.

Dat is het hart van de dienst van de ambtsdragers.
Het Woord van de verzoening.
God komt tot de wereld met woorden van goedheid.
God komt tot u, zijn volk, met woorden van liefde, van genade, van vrede.
Maar ook met woorden van vermaning, van waarschuwing, van dreiging soms.
Toch is dat het ene woord van de verzoening.

Het is een wervend woord.
Een dringende uitnodiging van onze Koning.
Leen mij je oor en kom bij Mij.
Luister, en je zult leven.
Ik sluit met jullie een verbond dat eeuwig duurt.

Maar in die uitnodiging zit ook een dreiging.
Zoek de HEER nu Hij zich laat vinden, roep Hem terwijl Hij nabij is.
Nu staan de deuren van zijn huis nog open.
Eens gaan ze voor altijd dicht.

Maar juist ook in die waarschuwende woorden gaat het om ons welzijn.
Het is de roep van de redder naar een drenkeling die in het water ligt.
Grijp het touw, dat ik je toegooi.
Anders verdrink je.
En dat wil ik niet!
Laat je toch alsjeblieft redden.
Ook de waarschuwing hoort bij de dienst van de verzoening.

Die rijke dienst wordt hier in de kerk uitgeoefend, elke zondag opnieuw.
Daarvoor roept de kerkenraad u elke zondag bij elkaar als volk van God.
Hier wordt Gods Woord verkondigd.
En dan is het alsof God zelf door zijn eigen mond u smeekt.

Paulus zegt: *Wij zijn gezanten van Christus, God doet door ons zijn oproep.*
Namens Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen.
In deze dienst van mensen is Jezus Christus zelf aanwezig in ons midden.
Zo gaat het ook als de ambtsdragers bij u thuis op huisbezoek komen.
In hen en door hen is Christus zelf bezig met de dienst van de verzoening.

Want het is niet maar een verhaal over dingen die lang geleden zijn gebeurd.
Nee, alles wat de Heer voor onze bevrijding heeft gedaan, wordt door Christus zelf ons leven binnengebracht.
Hij geeft zijn Woord niet uit handen.
Wagenwijd opent Hij in het evangelie de poorten van het Koninkrijk der hemelen.
Zonder enig voorbehoud.

Treedt statig binnen door de poort.
Hier staat zijn troon, hier woont zijn Woord.
Heft hier voor God uw lofzang aan:
Gezegend zij zijn grote naam.

Dat maakt het niet vrijblijvend als u hier zondag aan zondag onder de prediking zit.
Want als u de naar u uitgestoken hand afslaat, dan blijft u onverzoend en onverlost.
Dan verwerpt u de liefde van de Heer.
Dan wijst u Hem af, die van de hemel spreekt.
Maar dat is niet wat God wil.
God wil de redding van de zondaar – dat u leeft!

Gemeente, dat mag u dus van uw ambtsdragers verwachten.
Van uw predikant, uw ouderlingen, uw diakenen.
Dat mag u van hen vragen.

Maar wilt u daarin ook met hen meeleven.
Zo nodig hen daaraan herinneren.
Maar ook hen bemoedigen.
Naast hen gaan staan.
Niet links en rechts en unverfroren kritiek op hen spuien.

Weet u, wat u vooral moet doen?
Voor hen bidden!
Week aan week.
Ga om hen heen staan.
Laat hen merken dat u de dienst van de verzoening niet kunt missen.
Dat u er eenvoudig niet zonder kunt.

Want ambtsdragers zijn ook maar mensen.
Onderhevig aan stemmingen en aan emoties.
Ze dreigen soms moedeloos te worden onder het vele werk dat op hen drukt.

Al die problemen, waarmee ze te maken krijgen.
Ingewikkelde situaties waarin ze verzeild kunnen raken.
Ze kunnen gebukt gaan onder zorgen, soms ook in hun persoonlijk leven.

Soms krijgen ambtsdragers het gevoel dat hun werk nauwelijks vrucht draagt.
Wat werken alle preken op zondag uit?
Wat bereik je in al die huisbezoeken en pastorale contacten?
Het lijkt wel alsof alles – jaar in, jaar uit – bij het oude blijft.
Ontrouwe leden blijven ontrouw.
Niet actieve broeders en zusters worden niet actief.
Werken aan meer onderlinge contacten tussen gemeenteleden halen niets uit.
Stimuleren van een missionaire houding in onze dorpsamenleving levert weinig op.
Daar kun je moedeloos van worden.
Dat de gemeente van Christus zo ver onder de maat blijft.
Als er soms gemopperd wordt over allerlei onnozelheden.
Over een lied dat niet goed valt.
Of over een muziekgroep die wat te hard speelt.
Wat kun je het als jeugdouderling er onder zuchten als jongeren niet te raken zijn.
Als de één na de ander afhaakt.

Dan kun je je als ambtsdrager afvragen: *Ligt het aan mij?*
Doe ik het wel goed?
Ga ik te weinig met mijn tijd mee?
Ben ik in mijn pastorale contacten wel goed bezig?
Ben ik te direct of misschien juist te omzichtig?
Raakt wat ik zeg wel aan het leven van alledag?
Ben ik wel geschikt voor mijn taak?
Dan dreigt het gevaar dat uw ambtsdragers hun werk zuchtend gaan doen.

Gemeente, sta daarom biddend om hen heen.
Draag hen op aan de HEER, die hun opdrachtgever is.
Moedig hen aan: *Zegen de HEER.*
Zegen de Naam van de HEER ook in de nacht.

De nacht is bij uitstek het tijdstip van de vertwijfeling.
Als je ziek bent, ben je 's nachts op z'n ziekst.
Als je eenzaam bent, ben je 's nachts het eenzaamst.
Juist in de nacht kan de aanvechting ons te pakken krijgen.
Dan kun je je in Mesech wanen of in Kedar – mijlenver van God verwijderd.
Daarom, laat niet na uw ambtsdragers aan te moedigen en bij te staan in gebed.

Laten we daarbij niet vergeten dat er sinds Pinksteren nog iets nieuws gekomen is.
In de tijd van Psalm 134 bleven de gelovigen buiten de tempel zelf.
Gods volk was nog onmondig.
Maar vandaag hebben we allen vrij toegang tot God.
Vandaag is iedere gelovige aangesteld in het algemene ambt van gelovige.
Geroepen tot een koninklijk priesterschap, dat dag en nacht voor God staat.

Zo, in de wisselwerking van het bijzondere ambt, dat voorbijgaat,
en het algemene ambt van gelovigen, dat eeuwig blijft,
kan de dienst van de verzoening ons samen lokken tot een blij loflied op God.
Waarbij we elkaar opwekken in de eredienst voor God, de Heer, in heel ons leven.
Geen gemeente met ambtsdragers die onbezield hun kerkelijke plichten vervullen.
Maar een volk dat in brand staat voor hun Schepper en Bevrijder.
Dat de prediking van de verzoening gretig aanvaardt.
Dat ijvert voor de doorwerking ervan in het persoonlijke leven.
Maar ook in de kerk en in de wereld om ons heen.

Dan, gemeente, gebeurt het geweldige.
Dan daalt de zegen van God als een waterstroom neer vanuit het hemelse Sion.
Want we moeten natuurlijk de laatste regel van Psalm 134 niet vergeten.
Moge uit Sion de HEER u zegenen, die hemel en aarde gemaakt heeft.
Dié woorden werden door de tempeldienaars gezongen.
Dat waren hún afscheidswaarden voor het verzamelde volk.
Ga maar gerust naar huis, volk van de HEER.
Gods zegen, die geheimzinnige kracht, die het wezenlijke van uw leven is,
die alles – ook zorgen en verdriet – in een ander licht zet –
Gods zegen gaat met u mee vanuit het heiligdom.
Die zegen geeft u moed bij uw dagelijks werk en kracht bij uw dagelijkse strijd.

In de zegen gaat God zelf met u mee.

Als we elkaar als gemeente en ambtsdragers zo wederzijds bemoedigen,
als we elkaar zo aanvuren en bovenal voor elkaar bidden,
dan heffen we samen onze harten op naar de hemel.
Waar Christus troont aan de rechterhand van zijn hemelse Vader.
Trouw in zijn dienst der verzoening.
En zo gaan we samen op weg naar het nieuwe Jeruzalem.

*Door de nacht van strijd en zorgen
schrijdt de stoet der pelgrims voort,
vol verlangen naar de morgen,
waar de hemel hen verhoort.*

*Met één lied uit duizend monden
gaan wij zingend door de nacht,
door één Geest tesaam verbonden,
naar de kust waar God ons wacht.*

AMEN.

07-09-2008